

Nu kommer hertil, at vi, som dog ere mest interesserede i Sagen — ikke ved vor mangeaarige Erfaring have nogenformhelt Grund til at antage, at Bundslæbevaad i nogen Henseende er skadelig for Fiskebestanden. Alle vi Under tegnede ere jo hver Vinter henviste til Lorfiskerieret; Lorfisken findes i ligesaa stort Antal heromkring, som i en Rakke af Aar, og med Hensyn til Sildefiskeriet er det for Svendborgsunds Vedkommende af en aldeles underordnet Natur.

Vi formene altsaa bestemt, og vi sætte vor Erfaring ligesaa høit som Theoretikeren sin, at Bundslæbevaad ikke hidtil afgjort kan betragtes som skadeligt for Yngelen, og at der bør fremkomme større og mere indgaaende Beviser paa det Modsatte, forinden der strides til at sætte Grændser og Bom for et Fiske, der har vist sig og vedvarende viser sig at være det mest lønnende. Heller ikke vi have selvfølgelig Fordel af, at Fiskebestanden ødelægges, ogsaa vi anerkjende, at det kun lidet nytter at have en øieblikkelig Fordel, der skal ende med total Ødelæggelse; men saa længe, der ikke er givet klart og bestemt Bevis for Bundslæbevaads Skadelighed, formene vi at være berettigede til at protestere mod dets Dphør.

Naar der endvidere er blevet klaget over, at Slæbevaad ødelægge udsatte Fisteredstaber, da maa vi bestemt hævde, at det er kun yderst faa Tilfælde, der kunne opvies, hvor saadant har fundet Sted, eftersom vi jo kun bruge Vaadfiskeriet paa Steder, hvor der ingen Garn ere udsatte.

Det forundrer os saaledes at erfare efter Hr. Folkethingsmand Albertus Udtalelse i Folkethinget, at Overretten freifinder de Brugere af Vaad, der drive paa Lang, men det er jo ganske urimeligt.

Vaadfiskeren kommer kun, hvor der er Lang, og aldeles ikke, hvor Bunden er bar selvfølgelig kan han ei heller komme til at ødelægge de Redstaber, der ere bestemte til Fangst af Røbspætter.

Naar Hr. Folkethingsmand Leth omtaler, at det mulig kunde være til Nytte, at der gaves de stedlige Fiskere nogen Fortrinsret for den Kyst, hvor de ere vant til at fiske, formene vi, at en saadan Fortrinsret i sin Helhed ikke vilde være helbig.

Derimod vilde det anses som et stort Fremskridt, om der i Loven kunde blive bestemt, „at Kysterne ikke sit Ret til det Valfiskeri, som drives fra Vaad“. Vi leve jo her paa Fæstegods og, skjøndt det snart er blevet en Tradition, det smukke Forhold, der hersker mellem Stamhusbefidderen og Dens Befolkning, saa er der jo dog med den nugjældende Lovgivning for Die en Mulighed for, at vi herværende Fiskere kunde blive bragt i Vanstieligheder, der i høi Grad vilde blive ødelæggende for os.

Idet vi altsaa fremsætte det Ovenansførte til det høitærede Udvalgs Overveielse, er det med det Haab, at der ikke vil blive lagt en saadan Begrænsning paa vort Erhverv, at det faktisk vil true vor hele Eksistens, og, at der indtil et mere klart Bevis for Bundslæbevaadets Skadelighed foreligger, maa blive os vedvarende tilladt at fiske med de af os hidtil benyttede Redstaber, dog med den Indskrenkning — hvilken vi Alle erkjende som gavnlig — at der kun maa fiskes med Slæbevaad fra først i Mai til først i September; før og efter denne Tid bør det være forbudt.

NB. For at undgaa Misforstaaelse bedes bemærket, at overalt, hvor der i denne Henvendelse er benyttet „Bundslæbevaad“, menes „Drivevaad“ eller maaske rettest „Drivevaad“, altsaa ikke det engelske „Trawl“.

Eroense paa Laafinge, den 17de Januar 1881."

5. Andragende fra 19 Fiskere fra Staarupøer (indbragt den 18de Januar 1881 ved Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds, Lang).

Andragerne udtale, at Ørredfiskeriet har stor Betydning i deres Farvand, men at det har vist sig, at Ørredmængden er den samme, som den i mangfoldige Aar har været. Skal der sættes en Fredningstid for Lax og Ørreder formene de imidlertid, at denne ikke bør bestemmes anderledes end fra 1ste Januar til 1ste August, da det ellers for deres Kysts Vedkommende vil være ensbetydende med at forbyde Ørredfiskeriet aldeles.